

ligt at tænke sig Muligheden af, at naar Krigen en Gang var forbi, vilde der komme et betydeligt Prisfald; vi fra vor Side haabede, at dette Fald vilde blive saa betydeligt, at de derefter gældende Priser ikke vilde komme til at ligge over 25 pCt. over Priserne i 1914. Dette har nu imidlertid vist sig aldeles ikke at blive Tilfældet, og derfor forekommer det mig, at Tallet 25 pCt. nu i Virkeligheden ikke mere har nogen synderlig Interesse. Vil man følge Gangen i den Tanke, som da var fremme, maa man indrette sig paa ud fra den Viden eller den sikre Antagelse, man nu kan have, at sætte Prisen saaledes, at Markedsprisen kan indhente den under nogenlunde gunstige Forhold. Og den Pris, der her er sat paa forskellige Varer, ligger saa langt fra det, der kan være Mulighed for at naa gennem den frie Markedspris, at jeg vilde have anset det for heldigere, om man, selv om man vilde give de samme Penge ud, havde taget flere Varesorter og reguleret Priserne for disse ned, men paa den anden Side ikke længere ned, end at der var Mulighed for, at Markedsprisen kunde naas. Naar man imidlertid fra vor Side, da de paagældende Forhandlinger fandt Sted, havde Øjet stærkt fæstet paa Prisniveauet, hang det naturligvis i høj Grad sammen med Lønniveauet, idet det jo i og for sig er ligegyldigt, hvad Varerne koster, naar man tjener det tilsvarende Beløb, og paa den Tid var der aldeles ikke Tale om de Lønstigninger, som senere har fundet Sted. Saaledes som Forholdene nu en Gang har udviklet sig, er der ikke mindste Tvivl om, at Lønniveauet for den almindelige Arbejder og forhaabentlig ogsaa for de fleste Funktionærer — jeg befrygter, at der kan være Kredse, hvor man ikke altid passer saa nøje paa at tage Funktionærene med, naar Arbejderne faar Lønforhøjelse — nu ligger saaledes, at det er 150—175 pCt. over, hvad det var i 1914. Ikke desto mindre mener altsaa den højtærede Indenrigsminister, at der slet ikke vil kunne være Tale om at begrænse de Tilskud, som her foreslaas. Jeg forstaar aldeles ikke denne Tankegang. Ej heller forstaar jeg, at det kan være klog Statsmandstale, hver Gang vi har slige Foranstaltninger til Forhandling; da at male, om jeg saa maa sige, Fanden paa Væggen, hvis vi ikke gaar med til lige akkurat det, som foreslaas fra Ministeriets Side. Og maa jeg understrege, som jeg allerede har gjort det paa et tidligere Tidspunkt, at den Tilstand, vi staar i, er saa alvorlig og usik-

ker; at man ikke fra nogen ansvarlig Side skal male med for stærke Farver og heller ikke fra vor Side — det haaber jeg heller ikke bliver gjort — være karrig overfor nogen. Men man maa nu en Gang regne med de faktiske Livsforhold, som de er, og jeg tror altsaa, at det er saaledes at Lønstigningen fuldt ud svarer til det, som det er blevet dyrere at leve.

Det andet Spørgsmaal, der i denne Forbindelse kunde komme frem, er dette: Er da Forholdene af en saadan Natur, at den almindelige Lønarbejder kan kræve en højere Levofod nu end i 1914? Derom kan der jo strides. Jeg tror ikke, at Forholdene — paa Grund af Omstændigheder, som jeg senere skal komme tilbage til — er af en saadan Art, at det overhovedet er muligt i dette Land — om man saa regulerede nok saa meget, ikke nøjedes med, som Ministeren foreslog, at tage 1 Maanedes Indtægt fra de mere velhavende, men gik til at tage alle 12 Maaneder — at hæve Levofoden for hele Befolkningen, sammenlignet med Levofoden i 1914. Det er jo givet, at meget store Kredse har faaet meget betydelige Lønforhøjelser, men lige saa givet er det, at enkelte — jeg vil ikke sige Kredse, men mange enkelte Personer ikke har kunnet følge med. Paa Grund af forskellige Forhold har de ikke kunnet forhøje den Indtægt, de har eller har haft, paa en saadan Maade, at den blot i rimelig Grad svarer til det, som det nu koster mere at leve end før. Det forekommer mig, at overfor disse ingenlunde faa Mennesker har Stat og Kommune en uafviselig Pligt til at hjælpe. Nu ved jeg vel, at det saavel fra den højtærede Ministers som fra Ordføreren for det radikale Partis Side blev hævdet, at det ikke gik an at dele Folket i Klasser saaledes, at man kun hjalp en mindre Klasse, men lod de øvrige passe sig selv. Overfor dette vil jeg gerne sige, at det er komplet umuligt at hjælpe alle, saaledes at man trykker, hvad det koster at leve, væsentligt ned, det er en ganske uløselig Opgave. Dertil vilde der medgaa saa mange Hundreder af Millioner, at det vilde være ganske umuligt at skaffe dem. Derimod kunde jeg tænke mig, at det var muligt at løse den Opgave at hjælpe disse forholdsvis faa, som endnu ikke har faaet deres Indtægt forhøjet i en Grad, der blot nogenlunde svarer til, hvad det koster mere at leve nu end før. I denne Forbindelse vil jeg gerne anholde den, som jeg synes beklagelige, Udtalelse af Ministeren, hvorved han ligefrem vil skyde disse Mennesker ind under